Nogle,
af den velbekiændte danske Pöet
Salig
Herr
Christ. Br. Tullins
Vers,
tilligemed et
Anhang
af andre Materier.

Oversatte paa Islandsk
ved
J. Th.

Hrappsöe, 1774.
Trykte udi det Kongl. allernaadigst, nye privilegerede Boktrykkerie.

Nockur,
þess alþeckta danska Skálds
Sál.
Herr
Christ. Br. Tullins
Kvæde,
med lítlum
Vidbæter
aññars efnes.
á Íslendsku snúen
af
J. Th.

Prentud ad Hrappsey,
í því nýa Konúnglega privilegarada Bókþryck-
erie 1774.

Jón Thorkelsson
rektor.

Høigunstige Læsere.

Det er gammelt Ordsprog; at man maae lære at Krybe førend man kan Gaae. Heele Verden bekiænder den Sandhed, og alle dens Indretninger vidne derom: Mange vove et Feltslag med liden Krigshær for at vinde Seyer; andre Tigien foretage vigtige Ting med ringe Midler, og bægge disse maae efter Omstændighederne finde sig i, at gaae Var-

som, og lige som Skrit for Skrit, indtil de med Frimodighed kan løbe paa Banen og erholde *Clenodiet*; Jeg behøver ikke at afmale min Skiæbne, uden for Hans Majestæt, som kan opslutte de Lænker som dette nye Anlæg er bundet med, men siger kun, at man maae Krybe førend man kan Gaae; Thi omendskiøndt her ere utallige smukke og derhos adsprædte *Manuscripter* i Landet, saa udfordres dog virkelig Tiid til at bringe samme i *Orden*, besynderlig naar der med skal følge dansk eller latinsk *Version*; De Allerhøieste, Høieste og Høie Herrer *Subscribentere* ombedes derfore at tage til Takke med nogle af Deres egne vidberømte Landsmand Salig Hr. Tullins Vers, geleidede med islandsk Oversættelse, udarbeidet ved Hr. *J. Thorlaksen*; og er jeg vis paa at saasom de særdeles har teignet sig for de udkommende Skrifter, i den

i den Hensigt at ophiælpe Anlægget, og see Frugter deraf i Landet, samme jo vil gefalde; ja disse Edelmodige selv, desuden glæde sig over at see et Exempel paa, at Nationen strax ved første Vink er villig til at pønse paa de smukke Videnskaber, hvor paa nærværende ziirlige og vel truffne Overſættelse virkelig giver Prøve. Jeg forbliver

Deres

Krappsøe
d. 15. *Jan.* 1774.

Ærbødigste
Olaus Olavius.

Den Siette Maij.

Min Muse! kom og lad os flye
Fra dette melancholske Fængsel,
Hvor ønsker daglig doe i Trængsel,
Og fødes for at døe paa nye,
Hvor Kunst og Vid kun ponser paa
Den beste Plan til nye Sorger,
Hvor Rigdom sulter for at faae
Det Støv den for sin Arving borger.

Hvor Retten selv er Tærning-Kast,
Hvor Ja af Hyklere bortleyes,
Hvor Dyder moed Ducater veyes,
Hvor Fattigdom er største Last.
Hvor Rigdom gior en Daare klog,
Ærværdig, ædel, sindrig, flygtig.
Hvor Sindets Roe, sin Afskeed tog
Da Røysomhed blev giort landflygtig.

Hvor Solen Verdens Morgen-Pragt
Paa lukte Øyne-Laage maler,
Hvor Nag og Sorg naar Hanen galer
Gaaer endnu vaagne paa sin Vagt.
Hvor Narre af hverandre leer
Og den som andres Feil antaster,

Siøtte Maij.

Miñ Andel! kom og flýum fliótt
burt úr Fángelse Pánka þessu,
hvar Þiaukud hvorn dag oḱ í pressu
fædiz og burtdeýr aptur ódt,
hvar Lýst og Vit er allt þar í
ángurs, ad hitta leid þá stytstu.
hvar audur sveltur epter því
í Erfingians ad fúna Kistú.

Hvar Retturiñ er Kotru-kast,
Keýpter Hræsnarar aullu játa;
fyrer Dúcata Dygder láta,
hvar Fátækt stærsta lídur last.
Hvar audlegd Dárum ærn feck
Edalheit, Snild og Nafn Hygginda,
hvar Siñis-ró úr garde geck,
Grædgiñ ánægiu burt nam hrinda.

Hvar Sólin Morgun-prýde og pragt
á Hvaurmum skína luktum lætur,
hvar lángt framyfer midiar Nætur
Sturlan og ánaud standa vakt
Eirn Narriñ hvar ad audrum hlær,
aññara Feil sá Dóm ákastar,

Er ofte selv (det hver man seer)
Langt større Narr end den han laster.

Hvor Viisdom selv er bunden til
De Love som af Daarer stiftes,
Hvor man maae leve, elske, giftes,
Ei som man selv, men Moeden vil
Hvor Tvang er Vellyst, Mad blir Gift,
Hvor Sundhed drikkes for at mistes,
Hvor Løfter er' kun Tungens Drift,
Og Dyd kun roeses for at fristes.

Hvor Ærlighed er vis Forliis
Enfoldighed blir dræbt af Kunster,
Hvor Gudsfrygt holdes kun for Dunster
Og Diæv'len er kun Poblens Riis.
Hvor den af Støv til Æres-Top
Med megen Omsorg blir optrækket,
Der veed at bukke for den Krop,
Hans Hiærte ønsker var radbrækket.

Hvor ingen nok forsigtig kand
blandt Ræve, Tigre, Løver vandre,
Som endnu værre er end andre,
Fordi de eyer meer Forstand.
Hvor : : : o min Muse! lad os skye
Den Sværm, hvor Luften selv anstikker,

er siálfur tidt (þad vitum vær)
verre Fantur eñ sá hañ lastar.

Hvar losleg Vitska lavt ógild
þeim Løgum, sem af Dárum stiftaz;
hvar eirn má lifa, elska, giftaz
ei ad siálfs, heldur Módsins vild,
hvar Ok er Vellyst, eitrad Bord,
ádrykkiu Kvedian heilsu spiller,
hvar Heitin eru eintóm Ord
ágætis Hól til lasta viller.

Hvar æ er taupun Æru vís,
Einfeldne Kænskan hardt útleikur
hvar Gudhrædslan er reiknud Reykur
Ræg-kalliñ Alþhduñar Hrís.
hvar sá Vegsemdar hærst á topp
hafen verdur i Savr þó læge,
er Lotníng shna kañ þeim Kropp
hañ khs i raun ad stegldañ sæe.

Hvar Lempne aull oflítil er
vid Refa, Tigres, Lión ad lynda,
sem laukust eru slíkra ókynda
þar veittuz meire Vitsmuner.
Hvar - - - o miñ Ande! vaurumz vel
Vo-mein þaug er í Lofte sveyma

Hvor Hør! og Tie! og Frygt! og Flye!
Er Reglen for at leve Sikker.

Søg op det Stæd, hvor Frihed boer,
Hvor kunstlet Sorg, selvgiorte Plager
Udgior ei Livets fleeste Klager,
Men Smiile selv hos Armoed groer.
Hvor jeg og du kan løse lidt
De Tanker som laae for i Lænker,
Og uden Tummel drikke frit
Det Nectar som Naturen skænker.

Saa tænkte jeg en Maji-Dag
Og reiste strax til hine Enge
Hvor Flora reeder Blomster-Sænge
For Kroppen under Stierne-Tag.
Her kasted' jeg mig paa en Høy
Forgabt, henrycket, og fornøyet,
I samme Øyeblik da Øyet
Nysgiærrigt om i Cirklen fløy.

O Gud! hvad Skue plads var her
For Lugt, for Syn, for alle Sandser?
En ny Natur omhængt med Krantser
Fremviiste Eden her og der;
Den luttred' Luft sin Ambra skiød
Naar Zephyr sine Vinger rørte,

hvar þögull heyr! þig hræddur fel!
hollast er þeim sinn Frid vill geima.

Finnum þann Stad, hvar Frelse býr,
hvar Sorg konstrik og siálfgiord Plága
síst giora lífstíd ockar bága,
enn grær vid Armód gledin hír.
Hvar Utrás kunnum friálsa fá
fiotrudum Pánka er laungum sefur
og víni þad drecka í Nádum ná
Náttúrann siálf sem byrlad hefur.

Málefne slíkt eirn Maji-dag
í Pánka flaug. jeg þeige tafde
þángad geck strax hvar Flora hafde,
Blómstur-Sæng tilreidt holde í hag.
Eg lagdiz þar á einum Hól,
af unun fángenn, Stans og Kæte
afmarkad þegar yfer Stræte,
ákauf brunade Hvarma Sól.

O Gud! hvad margfaldt ynde var
ad augum, Naufum, aullum Vitum?
Ný Veraulld blómgud nýum litum
uný sýndiz Eden þar og þar;
um Andfar hreinsad Ambra flaut,
þá Vestan-blærinn Vænge hrærde

Saa Lugten strax i Vellyst flød.
Hvert Aandedræt nÿ Balsam førte.

Forundringsfuldt mit Øye saae
Et Landskab af Naturen malet,
Som i en herlig Runding praled
Hvor Grønt sig tabte i det Blaae,
Den heele Kreds var over alt
Med en Zaphir-Blaa Vælving dækket,
Hvis Grundvold deels paa Biærge faldt
Og deels sig need i Havet strækked'.

Hvor en saa viid og yndig Plan
Med ny Henryckelse fornøyed'
Og indtoeg Syn og Sands, da Øyet
Saae denne søde Scene an;
At Solens brudte Straaler, som
I tusind Christall-Speile spilled
Paa Bølgerne, som tumled' om,
Og langsom ind paa Stranden trilled'.

Fra Havet var et Teppe lagt,
Hvor Grunden Grønt i Grønt skatteret,
Med Gult og Blaat og rødt staffere
Fremviste Aarets Morgen-Dragt.
Nyfødde Planter titted' op
Ved Solens Kraft til Liv opvakte

Ilmanin þaraf unun hlaut
Andartak serhvert Balsam færde.

Eg sá fullur af Undran vænt,
Land, sem Náttúran litum skrýdde,
Lögun kringlótt þad stórum prýdde
bar hvert af audru blátt og grænt,
heila Kringlan var yfer allt
umgyrdt med Hvelfing fagurblárre,
nidur í haf er náde salt
nockurn part stód á Fiallsbrún hárre.

Listelegt Ránar velde vídt
Forundran vekia nýa náde,
numeñ frá mer eg einkis gáde
horfande á Leikspil furdu frídt:
ad Geislar Sólar, eins og skêr
í Speglum þúsund, sprúngner stucku
um Bylgiurnar, sem biltu ser
og buldrande iñ á Strander hrucku.

Frá Læge Dúkur lagdur var
glansande, merktur grænum Fágum,
med gulum skioldum, raudum, bláum
Arsins sá morgun-búnad bar.
Nýfæddur Plantna víser værn
af Varma Sólar Lífgun þáde;

Med grønne Kroner paa sin Top
Til Vidne om det Haab, de bragte.

Hist laae et Bierg, hvis svære Krop,
En prægtig Skue-Plads bestemte,
Dets Roed sig i Afgrunden giemte,
Og Toppen steeg moed Skyen op.
Det som en særskilt Verden laae
Af Jord og Marmor sammen-æltet,
Man hist og her en Grotte saae,
Hvor Solen havde Sneen smæltet.

Den ranke Gran paa Biergets Top
Sin Pyramide-Form opreiste
Og med den smale Spidse kneiste
Høytidelig moed Himlen op.
Dens Huld og Roed af Balsam fuld
Sig hafde her saa stærkt forskanset,
At den sin Kamp moed Frost og Kuld
Forloed, med Seyer-Tegn omkrandset.

En krummet Slange-Formig Dal
Needsænket laae ved Biergets Fødder
Hvor tusind nys udsprungne Rødder
Afbildede en Blomster-Sal.
I denne surrede en Bæk
Igiennem en Allée af Pile

Krans þær ad ofan krÿnde grærn,
komande Blómstur teikna Náde.

Gegnt var eitt Fiall, hvørs geise Stærd
giorde vídsÿnt þeim á því stódu,
þess rætur diúpañ æger ódu,
efstu Brún huldu Skÿin færd.
Sem audrum heim því afskipt var
af Avr og Marmara samankreistu,
her og þar gauptu Gióturnar,
hvar Geislar Sólar Fanner leistu.

Grene-tre hærst á Gnípu stód
tilsÿndar eins og Turn þar settur,
Toppuriñ miór og vel upprettur
starde med furdu á Stiórnu slód.
þess Rót geimande Balsam best,
bió þar iñan so sterkra Skansa
ad Frosts og Kulda Feiknin mest
flúdu, því bar hún Sigur-kransa.

Orm-bognum hafde diúpum Dal
Náttúrañ varpad Fialls ad Fótum
hvar Fiold' af nÿ-útsprúngnum Rótum
bygdu þvílíkt sem Blómstur sal.
hvískrande Lækur eirn þar í
med Eikum gyrdtañ Farveg riste,

Hvis Vand, nu Isens Baand var væk
Knap kunde nok for Glæde iile.

Her sværmede en Fugle Hær
Af Sisiker, Bogfinker, Svaler
Maal troster, Norges Nattergaler,
Som floy forliebte her og der.
Hver med sin Tone stemmed' i,
Og Qviddren, Floyten, Piben, Lokken,
Sang med foreenet Melodie
Som prægtigt Chor blandt heele Flokken.

De midt i yndig Harmonie
Hinanden kyste, caresserte,
Og under Kysse intonerte:
See! hvor Vi elske, Vi, Vi, Vi.
Hver hafde giort sit Val i sær,
En Han var for sin Hun alleene,
Skiont de med Lov omhængte Greene
Var fælles Sæng for en og hver.

„Lyksalig, ja lyksalig Flok!
„ Som ingen selvgiort Sorg skal trykke,
„ Men som i Elskov gior din Lykke,
„ Fordi Naturen er dig nok.
„ Du vælger den som elskes skal,
„ Og Elskes just fordi du vælger,

sem nú var Iſſ af Fiøtrum frí,
feck því ei ſkundad sem hañ lyſte.

Gladvær í áſtar aunnum þar
af Bogfinkum, Siſíkum, Svaulum,
Skóg-þroſtum, Norvegs Næturgaulum
Flockur mikill á fløgte var.
Kynferde serhvørt kyria fór
Kvak, bliſtur, Saung, ad edlis dóme,
med eiuum Tón sem annar Chór
adgreinde ſig frá hiña róme.

Saungliſtar midt í ſætum Klid
hverannann kyſtu Kærleiks hótum,
qvádu, þó under ſínum Nótum
Siat hve vid elſkumz, ví-ví-víd.
Hvor Maka valed hafde ſer,
hvørt par var fyrer ſig alleina,
eñ til lavfgadra Eikar greina
voru jafnt aller velkomner.

„ Farſæll! ja mikid farſæll Her!
„ hvørn ſiálfgiørd eingen Sorg ſkal mæda
„ eñ ſætra nýtur áſtar gæda,
„ af því Nátrúrann næger þer.
„ Þú útvelur þann elſkaz ſkal,
„ og elſkaz fyrer þad þú velur,

„ Naar kunstlet Vidd blandt os tit sælger
„ Den Skat som vindes kun ved Val.

Saa tænkte jeg om disse Smaae
Som med sin Elskov Vaaren smykked',
Men blev til ny Forundring rykket,
Ved det jeg just en Lærke saae.
Som nu, i det hun flaggred' op,
Sit søde Dirlirlili trilled',
Og over Reedets skiulte Kopp
Med Elskov-tændte Vinger spilled'.

Her flød i dette Øyeblik
en Tone-Strom i Luft og Øre
Saa alt hvad Siælen kunde røre
Jeg her i denne Solo fik.
Ja rundt omkring blev tyst og taust,
Da denne Virtuos' istemmed'.
Fornuften hørte selv forbauſt
Slig Zitter-Klang fra en Spæ-lemmet.

Hvor den med en saa let Umag
Sin Tunge dreyed, trykked, hæved',
Og med det smale Luftrør bæved',
Saa Øret dirred' Slag i Slag.
Dens kunstig blandet Melodie',
Nu Tonen løfted' op, nu synked'

„ þar mañvits Affect margoft ſelur
„ grip þañ ſem eintómt vinnur Val.

Um fugla ſlíkt eg þenkte þá
ſem prýddu vorid áſtar ynde,
eñ ný Forundran mig í ſkynde
áfell þar Heýló eina ſá.
Sú nær uppflogte ſýngia red
ſitt Dírlírlílí velklíngiande
og yfer hilldum Unga bed
elſku ſár-heita vænge þande.

Sú Raddar ýda ſtreymde ſtraung
í Loft og Eyru ad ſama Sinne,
Sál hvad mannlega hræra kynne
þad ſann eg allt í þeſſum Saung.
Þar var umhverſis þogn eintóm
hvilík nær feikna ravſt vidkvedur,
dillande Smáfugls heýrde hliòm
hugſkot Forundran diúpre medur.

Hvad yndislega, án Omaks þó
þrá-ſnere túngu, þrykte, lyfte,
í þraungvum Barka lidugt ſkipte
hliòm þeim er ákaſt Hluſter ſló.
Medfædde ſamde lag af liſt
læckade, ſkerpte, herdte, mýkte.

Og med en yndig Symphonie
Nu fløytede, nu loe, nu klynked'.

Ald Kunst og Færdighed forsvandt
Saa snart jeg hørte denne Lille;
Ja hvilken Mester torde spille
Moed denne fødde Musicant?
„ O lille søde Fløyteniſt!
„ Hvo gaf dig disse Egenskaber?
Saa raabte jeg moed Bierget hist,
Og Echo svarede: en Skaber.

Her fløy min Siæl i dette Nu
Med hellig Ild i hver en Evne
Hen til ... hvordan maae jeg dig nævne
Navnløse Væsen! Store Du!
Den fløy fra denne Cirkel ud:
Hvor alt med Almagt var omringet,
Og fra hver Punkt i Kredsen: Gud!
Udi Fornuftens Øre klinged'.

„Uskabte Skaber, naadig, viis!
Hvis Kiærlighed har ingen Ende,
Som har, paa det man dig skal kiende,
Skabt for hver Sands et Paradis!

Samhliódan stillte, sant hmist,
saung eins og pípa, hrein og skrýkte.

Mer virdtiz aullum mentar vant
þá Smáfugl heyrde þennan eina;
þora hvör munde Saung ad reina
mót þessum fædda Músicant?
„Hiartans Danspípu dillarinn!
„dád þig hvör sæmde Kvedskaparins?
hrópade jeg: eñ Hamariñ
hiñs vegar svara red: Skaparinn.

Upptendrud helgum Elde nú
aund mín tók flug, og vilde stefna
Upp til: : : hvad skal eg nafn þitt nefna
Nafnlausa Vera! Store Þu!
yfer Siondeildar hóf sig Hríng
hvar Guddóms Kraftur allt umspente,
og hver eirn Púnktur hañ umkríng
hrópade Gud! og til hañs bendte.

„ Oskapte Fader, vægur, vis!
hvørs Elska takmaurk hefur ecke
hvørin skilningar, þig so þecke,
plantader vite Paradis.

Du som er Alt og Alt i dig!
Hvis Foedspor vises allevegne
Hvis Væsens Skygge tydelig
„Det allermindste Kræ kan tegne.

„Du giør vel Sommer, Vinter,
Høst,
Til Tolke for din Magt og Ære,
Men Vaaren - - hvad skal den da
være?
O Skaber! den er idel Røst.
Der til den dove Vantroe Flok,
Med Millioner Tunger taler.
Og med ny-skabte Væsners Skok
Som dine Almagts-vidner praler.

„Den er blandt alle Dig meest lig;
Den skaber, danner, og opliver;
Opholder, nærer, Kræfter giver;
Den er - - den er snart Selve Dig.
Hvor lidt veed de af Glæde, som,
I Qvalm og Støv og lukte Mure,
Naar al Naturen raaber: Kom!
„Blandt tunge Tanker frygtsom
lure.

„Du vækker Alting op til Liv,
Og viser nye Almagts Scener,

Þu sem ert alt og alt i þer,
allſtadar gæter Spora, þinna,
hvørs Veru Skugga avdveldt er
„a allra minnſta Hlut ad finna.

„Þu lætur Sumar, Haust og Havst,
Herradom þinn og tign frambera
O Gud! = = hvad ſkal þa Vorid vera?
Viſt er þad, Fader! idil Ravst.
Sem fyrer davfum dæra Her
med ótal tungum inn þig glóſar,
og ny=ſkanpudum hlutum hroſar
sem herna Vald þitt giørvaller.

„Arstid hvad likuſt er þer ſu,
alt ſkapar, lifgar, pryde veſur,
heldur vid, nærer, Heilſu geſur,
hun er ad meſtu Siaulfur Þu.
hvad navmkar glede nytur hinn=
er nótt og dag inman lyktra mura,
þa Naatturan Bloma ſyner ſinn,
„ſorgande mæ og hræddur lura.

„Þu leider allt til Lifgunar
med nyrre Verkan magtar þinnar,

Du intet Kreatur formeener
At see Effecten af dit Bliv.
Kan da en Skabning, hvis Forstand
Sig over andres høyt ophæver,
Din Almagt see koldsindig an?
„Ja med Foragt? min Gud! jeg bæver.
„Jeg tumles i et bundløst Hav
Blandt disse store Foraars under,
Min siæl vel seer, men ei udgrunder
Det Vellyst Syn, du her mig gav.
Jeg seer dit Vink, en Urt, et Lov
Kan af den andens Aske vække,
Hvi skulde da din Haand af Støv
„En raadnet Krop ei ny udklække?

„Jeg seer hvert Kræe med al sin Kraft,
Til dig som sin Velgiører sigter.
Er jeg, min Gud! da uden Pligter,
Som meer end de af dig har haft?
Ney! Siæl og Sind og Sands forgabt
Din Magt og Kiærlighed betragter,
Ja Verden er forgiæves skabt
„For den som dette Syn foragter.

mæ enn hver Skepna siaa og finna
hvørsu kraustugt þitt Verde var.
Skal þaa su ein er skæraſt ber.
Skynsemdar Lios og Sæalu vitra,
ei vikna, nær þinn Almætt ser,
„og hann forsmaa? minn Gud! eg
titra.

„Jeg kafa botnlavſt Hafsdiup
her
hæleitra medal Vors Nylunda.
Aund min fær sed, enn ei utgrundad
Yndes Spil þad er synder mer;
Þin Bending Lavf og Blomſtur
smaa
burthiaundnud kann af Auſku vekia
hvi skylde manns ei Holde þaa
„haund þin af jørd aa ny utklekia?

„Jeg se þad Skepnan aull þer ad
sem einka giafara Sionum vender,
mun þaa skuld eingenn mer aa hende
sem meiru enn þeim er uthlutad?
Ju! Sæl og Hugar megn i mer
ad Magt og Elsku þinne gæer,
heimurinn þeim til einkis er,
„sem umgengz hann, en Þig for-
smæer.

Just midt i disse Tanker som
Mit Sind med stille Taushed rørte
Jeg studsed' her, i det jeg hørte
En stemme som fra Skoven kom.

MENALCAS.

Velkommen yndig Vaar!
Just nu min Lykke gaaer
Iført med Pomp og Pragt
I al sin Maji-Dragt.
O hvad for Liv og Lyst
Opfylder her mit Bryst!
Om alting nu forsvandt
Jeg savn og sorg ey fandt;
Min Roe seer alt sin Havn
I Melicindas Favn.

Velan! min Muse skulde du
Din dyre Venskabs Pligt forglemme?
Det var vor Vens Menalcas Stemme,
Vi hørte der i Skoven nu.
Fly da min spæde Yndling hen,
Til denne kiære Hyrdes Hytte,

Midt í rósemdar þaunkum þeim,
er þogn yndælre sinnid reirdu
mer brá vid snoggt, þar hluster heyrdu
hlióð frá nálægum skógar-geim.

MENALCAS.

Velkomed vor yndællt!
ver nu mitt genge sællt
med pragt og yndis art
algætt ber Maji-skart.
o hvilikt lif og lyst
liufañ fær huga gist!
heims þott ad hvirfe bygd
harm fenge eg ei ne stygd.
Fro min nu sañ sitt mid
Fadm Melicindæ vid.

Vel þá! minn ande viltu bravt
vináttu-kasta skyldu dýrre?
þad var Menalca, her sem hirre
hlióð-bogans or frá skóge skavt.
skavt-búe minn! þá skunda hress
ad skála fiár-manns, þeim eg unne,

Med disse Linjer fra en Ven,
Som glædes ved hans Maji-Bytte.

Til MENALCAS.

Lyksalig Ven!
Det Navn af VEN sig sømmer
Blandt alle allerbeſt for den,
Hvis Characteer er "Alles Ven,"
Og som i Omgang med enhver,
Med mig og hver en Ven i sær
Den heele Venskabs Characteer udtømmer.
Endnu engang igien
Lyksalig Ven!

Tillad at jeg min Geyst hen til din Boelig sender,
Der hvor opfyldte Ønsker groer,
Hvor alle Vellyst-Aander boer,
Og Kierlighed med heele Flammer brænder!
Tillad han maae det Budskab til dig bære
At denne Dag, som for dig er
En "Lykkens Dag," den for enhver
Blandt dem som kiænder dig, for mig i sær
En "Glædes Dag skal være.

Han skal forsikkre at det første Øyeblik,
Mig med utvungen Glæde rørte,
I hvilket jeg af Rygtet hørte:
At Melicinda dit, du hendes Hiærte fik.
Thi dersom Dyden værdig er
At undes Lykke af enhver,
Hvad skulde da en Ven vel glæde meer?
En Ven som aldrig Dyd har noget Got misundet,
End naar han Dyd og rare Egenskaber seer,
Til Dyd og rare Egenskaber bundet.

med þesse fá-ein vinar vers,
af vor-feng hans sem glediaz kunne.

Til MENALCAM.

Vin farsæll vel!
VJN sómer hellst ad kaullum,
þann VJNAR þel
þacknæmast sýner aullum,
og Hegdan í allt vidur mannlegt kyn,
vid mig, Vin hvorn,
Vinar tæmer avdkenne
aull ástar-glaurn.
streka þvi eg nenne

Vel farsæll Vin!
Minn, láttu leist, liód-ande vængium sínum
hrad-fleýgur hreist ad húsum sáe þínum,
hvar uppfylld ósk al-blómgar Sinnu-reit
hvar aller æ andar Vellystar búa
og blídu blæ, upp-blásenn ástin trúa, hug vermer heit.
Leis, þesse þá þer mege fregn tilkynna,
ad same sá sem nú er Gæfu Pinnar
Ve-dagur dýr og dávænn upprune,
vist hvorium ver, vel sem þinn kynniz hagur
enn mest þó mer, misg yndæll gledu-dagur sanlega se.
Sá túlkur trú talid eg vil þer gæte,
ad svip-stund sú sál færde liúfa kæte,
nær fregnin fyrst frædde mig á þeim Qvitt,
ad hefder þú, heitu fyllt ástar ynde
ný-þeged nú negg fagrar Melicindæ; hún þeged þitt.
Því þared er þess dygdin verd, ad unne
láns heune hver, hvad framar gledia kunne
gott Vinar ged, gæda sem dygdar síd
eingra mis-ann, enn þad hann Kvenn-val siáe
sá mann-vals-mann, og mann-dygd-tengiaz náe dygd-dýra
vid?

Ja troe, velædle Ven!
At Hiertet styrer her den Pen
Som skriver: hun er dig, og du er hende
værdig.
En Pen som aldrig skal for Hyklerie staae færdig.
Jeg mangler ey Beviis, see ikkun paa din Brud!
Ja, lad al Verden see, og spørg saa frit hvad Gud
En Brudgom meer i en Person kan skiænke?
Hvor værdig nærmer hun sig dig
Fornuftig, dydig, deylig, rig
Og hvo kan hos det Smukke Kiøn en Egenskab
optænke
Som er hos denne Brud, du faaer,
I største Flor og Blomster staaer?

Hvad skal jeg sige meer!
Hvad du hos hende seer,
Det seer enhver hos dig,
At du = = kort sagt, er hende lig.
Enhver jo veed at du et ædelt Hiærte bær,
Et Hiærte som af Dyd indtages kan og røres,
Et Hiærte som moed hver,
Ja tidt moed den som Got uværdig er
Til Ædelmodighed og Goedhed føres.

Hvo skulde da ey troe,
At dette samme Hiærte skiønner,
Naar Himlen med det værdigste din Dyd belønner?
Jo! jo!
Jeg veed din Brud skal vist i dig en Ønskers Mage
finde,
En Ven og Mand, som Venskab vil med Kiærlig-
hed forbinde.
Vel an, det er da nok!
Nu saae jeg Himlen smilled',
Jeg saa= at Lykken selv fra Skiæbnens Arme iled'
Og af en Tal=rig Flok Velsignelser omringet,

Vel edla vin! vir, ad þeim stýrer penna
Hug=lyst ó=lin, sem letrar: Þú ert hennar
verdugur víst, verd er hún líka þín.
Sú false saul fiødur skal aldreý heita
Eg votta vaul víst hef. Ad eins á teita, lít bavga lín!
Heim heilañ, já, herum og vitna láttu
fús fretta þá friálslega sídan máttu,
Gud medur Meý meira hvad gefed sær
Brúdguma bæn? hve blídt set ad þer hallar
vitur og væn, valenkuñ Haudar=miallar miøg avdug
mær!
Og hver mun hiá hug=blídra stúlkna=kyuda
nockurre ná nýta ser dygd ímynda
sem þesse þer þín sær ei brúdur ted, (skynsaum og skær)
skínande í hærstum blóma (so mange mær, er meire
bære sóma feck fyrre sed!)
Hvad meira má mál=efne slíkt um=iña?
Hvad hellst sem hiá heñe þú kañt ad fiña
serhverium af í þínu fare fiñzt.
Ad = = einu í orde, sert líkur heñe
Hug=prýdin hlí hvørcirn því veit ad speñe briost=eplid
iñst
Ad eple slíkt ávitie dygd og svege.
[sem rætar=ríkt reýniz eñ bregdz alldreige]
hvørn virda vid, já víst óstaldan þá
Meñ, hvørier miñst makleger góds þó voru
góds=fýse fiñzt fyllt og ørlæte stórn, sem mest ad má.
Hvør þenker þá þvílíkt ei bere hiarta
skyn. Umbun á og ást himensiñs biarta
nær mañkost med maklegu lavnar þiñ?
Jú víst! jú víst! Jeg veit þú avdar hillde
því líkur líst, legunavt sem hún vilde siálf kiósa siñ
Þig fiñur frú fadm=búa og ást=vin slíkañ
sem trygd og trú tenger vid Kærleik ríkañ.
Nú! þad er nóg! nú glaudduz Hædernar.
Nú stundar skiót af skavte forlágaña
med hírleg hót Hamíngia og luckañ saña; þess vard eg
 var.

„Just i det store Øyeblik,
Da Ja moed Ja i møde gik
Sig ned til dig og til din Mage svinged'.

Tanker
om det
Tilkommende.

O min Siæl! skal du og være tilstæde ved denne Scene?

„Jeg synker! o hvordan vil dette falde ud?
„O Syn! o Øyeblik! er dette nu det sidste?
„O Dommer! o min Synd! fordomt = = o gid jeg vidste
„En Tilflugt for min Siæl! o redd mig dog, min Gud!
Saa foer jeg af en Drom forfærdet op i Nat.
En Drom, hvorved min Siæl bleev jaget Træt og Mat,
Fra stille Tanker til en stoer og skrækfuld Scene.
O Sovn! gir du da Roe for Kroppen kun allene?

Ofan sem er umkríngd-blessana Skara
hún flýtte faur, faüz þad ei lenge vara;
dýrmætu rett því avgabragde á,
nær hvörke hvít, og hvört Já audru mætte
sú fagra sveit síðan ferd yckur hætte 'Brúd-hiónum' hiá.

Þankar

um þad

Epterkomande.

Med. Lag: Sólin til Fialla fliótt.

O mín Sál! áttú og vera staudd vid
þetta Spil?

„Eg sóck og æfe lyk! æ hvar þad
lenda skal?
„O Syn! o Avgnablik! æ þetta
ad slutta tal?
„Domare! davdlegt Mal! dæmd-
ur = = o sæ eg nu
„Grida stad godann Sál! Gud
minn! æ frelsa þu!
Vid soddan Andvaurp avm, eg værdar leiste
baund
í Nótt, af dauprum dravm davdskelfd-
ur, hver ed Aund
úr þanka elte fró, ofbodslegt Spil ad siá
o Svefn! hvert áttu ró einasta Kroppnum
liá?

Jeg syntes som jeg i et Øyeblik hen-
rykt
Kom paa en aaben Mark, hvor alt var
tyst og roelig
Naturens heele Kreds saae ud som Søv-
nens boelig
Og Sikkerhed laae paa hver Skabnings
Øye trykt.
Jeg saae mig ret omkring, men saae
mig eene staae,
Indtagen af at see det klare Himmel-
blaae,
Og Stiærnerne med slig uvanlig tindring
brænde,
Som Lysets sidste Glimt, naar Luen
selv er Ende.

Min Siæl nu op og need i eensom
Glæde gik
Den Tanke-færdig stoed blandt Stiærner-
ne at flyve,
Og med et skyldigt Suk til Skaberen
henslyve
Men faldt i Afmagt hen. O fæle Øye-
blik!
Hver Himmel-fakkel blev med et saa mørk
og slukt,
Som for da Lyset var i Chaos inde-
lukt.

I Svip eg þóktiz þá, þúngre med
leidslu magt
voll komenn vídann á, var þar allt kyrrt
og spakt,
Heims krínglan heil ad siá sem Helsbródurs inne var
Skepnan hver avgum á Uggleýsid teiknad bar.
Jeg leit í alla átt, eirn mig þar standa
sá,
himinsins heide blátt horfde stansfullur
á,
Fásedann glansa gaf glóande Stiaurnuher
líkt glampa Lióse af, nær loginn slokna
fer.
Aund mín af ofurhug upp, nidur
flogte glaud,
búenn ad fara á flug i fagra stiaurnu
rod
med andvarps skyldu Skatt Skaparans
þráde fund.
enn i ómeginn datt. O dapra hrigdar
Stund!
Formyrkvud so i senn sáz Stiarna hver
og ein
sem fordum ádur enn úr myrkre Liósid

 skein

Al Luften stoed i Brand, og Lynild jaget Torden
Kun for at viise ret Forskrækkelsen paa Jorden.

Da alting var af Ild, af Storm, af Skræk oprørt
Jeg hørte en Basuun med Angester omringet
Der med et Torden-skral Naturen giennemklinged'
Slig Lyd var siden det almægtig bliv ei hørt.
Hvert Menneske, hvert Kræ, hver Skabning vaagned op
Hvert adspredt Gran af Støv fløy hen og blev til Krop.
Ei Luft, ei Jord, ei Hav, ei Død, ei Gravens Hule
Den mindste Levning af et Legem torde skiule.

Strax derpaa syntes jeg en Sværm af Siæle kom
Og søgte hver til sin paa nye opbygte Boelig
Hver favnede sin Krop, forentes saa fortroelig.
Som to der skulde staae og falde ved en Dom

Loftid í loga stód, lavst elde Prúmann hord
ótta þad olle þiód allre, sem býr á jord.
Sem aullu um var billt af elde, storme, þrá,
básúna bole fyllt beliade hædum á.
Veralldär strax um Stord strið glumde þrúmu-ravst
hvort, sidan alvalds ord allt skóp, er dæmalavst.
Værd mannnum var ei leisd, vakna hvor Skepna nam
hvor ogn af dufte dreisd drógz til og vard ad ham
hverke Loft, Háf ne Fold, hel edur Grafar leir
minsta Bein, hár ne hold hylia nú þordu meir.
Sídan strax shndiz mer Sálna mergd flavg þarad
sitt forna hitte hver heimile nýsmíd ad
Sál og hold saumdu þá so trúa Foreiníng
sem Fall eda uppreisn á eitt skyldu sækia þíng

Nu saae jeg Adams Børn forsamled' paa et Stæd
Jeg saae Monarcher faldt om Slavers Hals og græd
Jeg Secter samled' saae og Splid dog ei begynde
Da Diævle glemte selv af Angest nu at synde.

O Tanke! tør du meer udtrykke hvad jeg saae?
Bliv fuld af hellig Frygt, før du din Sang begynder!
Jeg saae ... o hvilket Syn var dette for en Synder
Der Maal-løs fuld af Skræk iblandt Ruiner laae?
At Evighedens Floer med et blev hisset op,
O hvilken Majestæt! o Talrig Engle Trop!
Omringet med en Skye af Cherubimer baaren,
Af Evigheden selv for Dommer-Stoel udkaaren.

Paa denne sad en klar og giennemboret Krop
Hvad? Krop? jo Skaber, Krop, almægtig Gud tillige

afsprenge Adams ser í eirn stad safna
let
þræl einvalds herra her um hálsiñ fell
og gret
mættuz án misklýdar marghattud trúar-
braugd
áranna ílska var af ángist nidur laugd.

O hugskot! þorer þú þad greina, hvad
eg sa?
helgre þig blygdan bú ad byria qvidu
þá
jeg sá = = = ó sýn hvílík syndara veittiz
þar
er mállavs lá sem lík og leit hrun Ver-
alldar?
Eylífdar ædsta blóm uppkom á stiaurnu
reit.
O hædstann herradóm! o hvad stór eng-
la sveit!
skýe sig faugru fól, fluttu Cherubim
þad
er fyrer eirn dómstól af Eýlífd var til-
skickad.

Þar sat á helgast hold, hiartastkings
or sem ber
Skapare, mannleg mold, máttugur Gud
þó er

Gienløser naadig for, men nu = = = hvo
kan udsige
Hvor Diævle skiälv, naar han sit Aa-
syn lofted op?
Hans Ansigt skinned meer end tusind
Soelers Glands
Regnbuen flættet var hans Hoved til
en Krans
Hans stærke Haand jeg saae at aabne
Dommer-Brevet,
Naturens Blad, og nok et Blad med
Blod beskrevet.

Han saae sig om og saae Aarsagen til
sin Dod
Iscarioters Flok, hvor blev han her
fortroden
Hvert af hans Oyekast et Forbud var
paa Doden
Og Engle glemte selv sin Fryd, da han
udbrød:
Forloerne! strommer hid og taler nu jer
Ret!
Var ei jer Gield betalt (tag Bladet)
ser i det?
Gienloste ved mit Blod, fordomte ved
jert eget.
Spor nu jert forrig Liv, er Helvede
formeget?

Frelsare Frid sem gaf fyrrum, enn hvor
kann tiá
hve dioflum ógn stód af hanns avglit
nú ad siá
af þúsund áshnd hanns Eid-hvelum him-
ens var
Regnboga knýttur krans kríngum hañs
hofud var.
hanns aublug haund ístad helg dóms-
bref opna red
Náttúru bók og blad er blóde var skrifad
med
Avgum kríngvenda vann, vanld þar
síns davda leit.
Iscariot allmargañ, æstiz þvi bræðin
heit.
hvort tillit hanns þeim var hótan um eh-
líst mord
hliódnudu herskarar himens vid þvílík
ord:
Tapader! híngad hast! hvort ydar For-
svar er?
var ei þad ydur brast, alt borgad? lesid
her;
þig, sem mitt bætte blód blód þitt hefur
fordæmt.
Spyr verk þín vesæl þiod! er Vîte þer
ofslæmt?

Naturen daaned' hen og Frækhed
Maallos stoed
Jeg hørte eene her fortvivlte Siæle
skrige
O Væ! o Evighed! o jammer uden
lige.
Men Dommeren ved sligt sig ei bevæge
loed.
Han vinkede, og strax kom alle Plager
frem,
Jeg Evigheden saae kom sidst bag efter
dem,
Hist aabnedes et Svælg opfyldt med Ild
og Jammer.
O Væ! her vaagned' jeg forskrækt ved
disse Flammer.

Jeg vaagned', men nu fik min Siæl
paa ny en Plan
At tumle Tanker paa, den i sig selv
sig sænkte,
Blev taus, foer op igien, og gyssed',
da jeg tænkte:
Skal jeg ogsaa engang see dette vaagen
an?
Skal du af Luft og Tiid forraadne,
kiære Krop!
Og skal ved Verdens Høst fornyet spire
op?

Náttúran datt í dá, drambseme
máallaus stód,
aund hver orvlínud þá æpte med sorgar
hliód:
O vei! o eýlíft hel! o frábær píst og
stauk!
Dómarans þó ei þel þeirra neitt mýkte
sauk.
Vendíng hann bista gaf, brunar fram
skare stór
plágum allskonar af, eýlífdin seinast
fór.
Upplavk þar gine giá, gíósande elde og
neyd.
O Vei! eg blunde brá, af blossa þeim
ótta leid.

Med vauku nýrre ný nú feck mín
Sála klock
efne til þanka, því þagnar í díúpid
sock,
Ur því strax aptur bráz, eg nær so
þenkia fer:
Skal og allt soddan siáz sídar í ravn af
mer?
skal loft og fyrnd þer fá fargad, mitt
kiæra hold!
skaltu heims ender á uppspretta nýtt af
mold?

Det Støv, skal det engang Basunens
Røst adlyde?
Skal disse Øyne see Naturens Pragt
henflyde?

Skal jeg og engang blot for Dommer-
Øyet staae?
Skal Engle, Diævle hver en syndig
Tanke høre?
Skal jeg? = = o Ney! o lad i dette ban-
ge Øre
Diin Vredes Tordenskral, min Gud! dog
aldrig slaae!
Lad mig kun zittre for din Dom, din
Hævne-Arm
Men skyd et Naadeblink fra Tronen i
min Barm!
Viis mig min blodig Dom, men viis
den sønderreven!
Og læs en anden op med Dommer-Blod
beskreven!

O! sover du Natur? hør Dommens
Klokke slag:
O maatte dog min Sang dit dove Øre
skrække!
For hist Basunen skal dig alt for sildig
vække.
Bliv engang Philosoph studeer i Tidens
Bog!

skal lúdur, lífga þá líkamanns fúid
hióm?
og þesse augu siá í auſku heimsins
blóm?
Skal eg siáz eittsinn ber í augsýn
dómaranns?
skal englum, árum hver íll byrtaz hug-
san manns?
skal jeg? - - ó þyrm vid því, þú Gud,
á hefndar dag
mer skelfdum ehra í ofke þitt reide
slag!
þinn dóm og hefndarhannd hræddann ad
eins lát siá
enn gef eirn geisla aund af gædsku
Stólnum frá
blódugann mildur mer minn dóm, þó
risenn, sýn,
annann fram betre ber blóde ritadann
þín!
O Verauld vakna nú vid þann dóm-
klukku hlióm;
æ mætter þúng-heyrd þú af þessum skelf-
az róm!
básúnan fyrr enn fær þig fælda giorstu
klók,
hyggende loksens lær, les þrátt í tímans
bók!

Hver Linie seer du der af glemte Navne
fuld.
Hvor er Menander nu? jo see, der
staaer hans Muld!
O Lissabon! du var = = du var, men
Gud dig domte
Nu er du lig den Drøm, som jeg for-
gangen drømte.

Sørge-Tanker
over
Dødens Magt moed
Dyden.

To dunkle Lys kan knap for Smerte
give Vand,
Nu Hiærtet raaber meſt: ach aabner
alle Sluser!
Et Taare-Hav i mig med vilde Bolger
bruser,
Jeg drukner selv i Graad, hvis I ey
græde kand.

Græd Øye! græd! hvis Ild kan ellers
give Vand,
Saa græd kun frit, thi nu er Graad
min størſte Glæde

hvar lína eingenn er annad enn naufn
forgleimd,
sýn nú Menandrum mer! Mold hanns
þar liggur geimd.
Lissabon! víst þú varst = = þú varst, enn
hardann avm
Guds dóm úr bítum barst, byrtum lík
ordenn dravm.

Sorgar-Þankar
um
Davdans Magt igegn Dygdinne.

Med Lag: Kom Sæl mæt morguntíd.

Tvo daupur Liós sinn log, látid fá
varla í te
hiartad þó hrópar miog: hvert ydar
Fylsne se
opnad, því innra í mer æst tára brúsar
haf,
ef grátid her ei getid þer, grát druckna
mun eg af.

Grát avga þrúnged þú, af þurrum
vatn ef fæzt
glódum, því glede nú, ad gráta mer
D er stærst.

Ja Siælen finder selv en Liise ved at
græde,
Skiønt Eraad ey slukker, den dog lind-
rer Sorgens Brand.

Beængstet Hiærte! ach hvor svier
dette Saar?
Hvor krymper Siælen sig, naar Hiærte-
blodet rinder,
Naar Saaret er saa dybt at Arret altid
minder,
Og Hiærtet aldrig meer sin forste Hel-
bred faaer.

Jeg vidste meget vel, at Verden var
en Ørk,
Hvor Jammer, Suk og Sorg har byg-
get deres Boelig
Hvor Livets Tilstand er som Kloden
selv urolig
Og Lykkens Himmel-Tag de fleeste Ti-
der mørk.

Dog tænkte jeg at Dyd var Him-
lens Skiøde-Søn,
At Døden burde dog for Himlens Ar-
ving knæle,

já hægd í haurdum grát harmande siñur Sál.
gæfer snoggt, þó gete ei slockt, gráturiñ Sorgar bál.

Hugskot af hrigd er skerz! hvad avmt er þetta Sár?
Sálin hve bágt afberz, blódgar vid hiartans ár?
nær diúpsett alldrei or ne Undar miñíng grær,
og hiartad meir, uns hedan deýr, heilinde forn ei fær.

Jeg visse vel, ad er, Veraulld, oræfe snavd
hvar búſtad bygdu ser bágende Sorg og Navd.
hvar áſtand lífs og lát líkt hennar knette snýz
hvar miog oft um lucku loft lágnættes þoka brýtz

Enn himens elsku Son, eg dygd þó meina vann,
og tigna være von ad visse davdinn þann,

Som den der meer var værd end nogle
lumpne Siæle
Jeg kunde aldrig troe at Dod var Dy-
dens Løn.

Men ach! Erfaring ach! hvor tungt
er dit Beviis.
Nu seer jeg alt for vist, at Himlen in-
gen skaaner,
Jeg seer at Dyden selv i Dodens Ar-
me daaner.
Ach Himmel! bruger du mod Dyden
ogsaa Riis?

Skal den hudflettes som for alting dig
har kiær?
Skal Dyden have her med Laster lige
Skiæbne?
Skal Doden sig imoed Ulige lige væb-
ne?
Hvad andet da end Dyd kun blot Ind-
bildning er?

Saa tænker jeg saa tit jeg seer den
frekke Flok
Hvor den utøylet gaaer, og dit Forsyn
kun spotter,

er betre ætte á hæd arfleifd enn Fial-
hús snavdt,
hels ofravn, ad hennar lavn være, því
trúde eg travdt.

Enn reinsla mædu meins! hvad merk
þín rok eg finn?
nú se jeg alla eins útleikur himen-
inn.
Jeg finn ad folnar dygd fángbraugdum
davdans í.
Drottenn vís! þitt dapurt hrís! skal
dygdin sláz med því?

A þeim sem ann þer mest, afstrýkiaz
húd og fior?
á dygd og ódygd vest uppskera saumu
kior.
á líkann auflugt hel ólíkum veita stíng?
hvad er dygd? á hveriu bygd? er hún
tóm innbyrlíng?

Jeg hugsa þetta þrátt, þegar fram̃-
ana se
flock þann ser hrokar hátt, hefur stiórn
þína ad spe;

Hvor den med Laster sig mod Himlen sammenrotter,
Og dog alligevel har Liv og Lykke nok.

Da Dyden derimoed af Døden ryk-kes bort
Naar den har knap en Stund med Li-vet andre glædet,
Og endnu mindre Tiid paa Lykkens Ro-ser trædet,
Dens Gravskrift giærne er: **den levede kun kort.**

Men nu af Mistviil staaer mit Hiær-te reent forgabt,
Det overgav, da du min Dyd, min Glæde roved'
(Fortvivlelse skal snart bemestre en Be-drøvet,
Og naar man mister Haab, saa har man alting tabt)

Min Siæl er styrtet need i Sorgens dybe Hav,
Min Afgrund skiotter ey om Lys og Solens Straaler,

og hreckia ydiu í ei vid himininn
svífz
enn med ró og ynde þó líf hanns og
lucka þrífz.

Þarámót dygd burtdró davdinn, so
varla feck,
audrum til yndis þó, eina stund lifad
þeck,
enn skemur renna red rósa veg luck-
unnar
Grafskrift þá má soddan siá: sú næsta
skamm-líf var.

Enn nú af hærstu hrigd mitt hiarta
rádlavst er,
mitt Ynde, mína Dygd, mer sídan frá-
skylder.
(Örvílnan ángrad brióst inntaka megtug
kann,
tapad her þá aullu er, ef vonin brest-
ur mann).

Sál mín er sockeñ nú Sorgar í
diúpann hil
ei grysia sinner sú Sólar fegurd og
il

Min omme Hiærte-Sorg ey Glædens
varme taaler,
Min Søster og min Trøst gik begge i
en Grav.

Den Soel som nogle Aar med Dy-
dens Glands opraudt
Og mange trængtes kuld med Godheds
Straaler lindred',
Den blanke Stierne som paa Dydens
Himmel tindred'
Den nu i Døden som et Stierne-Skud
forsvandt.

Ach Skiæbne! skiotter du ey meere
Dydens Raab?
Kan du ey ommes ved saa mange
Hiærters Smerte?
Er Sukke nu ey meer en Nøgel til dit
Hiærte?
Hvad nytter da en Trøst, som altid
mangler Haab?

Jeg mærker nok din Foed blir ey af
Afvey træt;
Du mange Røv-dyr jo af Verden kun-
de drevet,

vidbiódur eirn er aund ángradre kætin
hlí,
mín Syster dýr og huggun hér grauf
ferruz eina í.

Sú fagra Sól er skein í sóma nock-
ur ár,
og grædde margra mein med gædsku
lióma klár,
um dygdar loft er leid leiftrande Stiar-
na glaud
horfenn avdt, af huggun snavdt epterlet
rúm í rod.

O skickun skaparans! skeyter þá ecke
um kveín
þú framar frómleikans, ne firkt syrgenda
vein?
fær eckert andvarp meir inngáng í brióste
þer?
hvorsu má þeim huggun þá hiálpa, sem
vonlavs er.

Andhæles er þer síst oss mót ad gánga
leidt
því ótal vaurgum víst úr Veraulld þú
gatst eydt,

Og ladet dette Lam til manges Glæde levet,
Har dog din haarde Lov vel heri handlet ret?

Thi naar dog Dyd og Last den samme Boddel har.
Hvad nytter da at Dyd vil med dit Forsyn prale . . .?

Billighed.

Tie, dodelige, tie, lad Himlens Dronning tale!
Vig bort med ald dit Vidd, Vankundighedens Rov!
Lovgiveren kan best hvad billigt er afmale
Og Evigheden selv forklarer best sin Lov.

I Jordiske som paa den dunkle Klode vanker
Lær forst at kiende hvad jers Tanke-Kraft formaaer
Loft saa saa hoyt I kan fra Jorden Eders Tanker,
Men vid dog at en Dverg mod Himlen ikke naaer.

enn þetta láted lamb lifa, sem margur
kavs.
Hefur þú þá hondlad nú sem hæfde, vægd-
arlaus?

Þá æra og ílsku verk eins verda bod-
uls fórn,
hvar til skal manndygd merk mikla sa
þína Stiórn . . .?

Rettvísin.

Davdlegur! meir ei mæl mer Upp-
heims Drottning' heyr!
vík med þitt vit á hæl, vankunnugaste
leir!
hvad rett er siálfur ser sá login stifta
vann
eylífdinn um Urskurd sinn ein gefa skírs-
lu kann.

Til mædu mannlegt kyn myrkvum á
knette skapt!
lær brádt ad bera skyn best á þinn hyg-
giu kraft,
her nærst so hátt sem kannt til Himens
þankann fær,
enn hygg ad því, ad hæder í eiru dverg-
ur alldrei nær.

Lad Støvet blive Støv, lad Afmagt
ikke true,
Forsynets Veye er Fornuftens største
Ørk,
En Cherub selv tør ey bag dette For-
hæng skue
Langt meer er denne Soel fra Jordens
Muldvarp mørk.

En Blind gaaer sikkert frem naar han
sin Leeder følger
Fornuft, hvor tør du da gaae uden Lee-
de-Baand?
Tør du vel vove dig paa Evighedens
Bølger
Som ey kan gaae et Skrit utøylet fra
min Haand.

Holdt derfor engang op at rase uden
Tømme,
Din Frækhed ellers i sin egen Afgrund
gaaer
Læg Fingren paa din Mund, lad mig
allene dømme,
Om sligt som over din og Himlens
Høyde naaer.

Duft vite duft ad ſe! duglavs eí bode
ſtríd.
Herrans rád hugvite holds er eýdemork
víd.
Fyrer þad fortiald inn fordaz eirn Che-
rub gá,
midur kann þó moldvarpann jardar, þá
ſól ad ſiá.

Blindum farſæla faur ſylgd giorer
leidtogans
hve máttu, mannvits hror! miſſa þá
leidſlu-bands?
vogardu ad etia út eýlíſdar þer á
haf,
ſem ei getur fared fet, ef tavm eg tek
þer af?

Lát nú af lokſens því, ſo lægiz of-
ſtopinn,
ſitt fellur annars í afgrunn metnadur
þinn,
leggdu þer mund á munn, mer ber ad
dæma um þad
ſem er þer og himens Her ofhátt í all-
ann ſtad.

Jeg er det ædelste som Himlen har
i Eye
Min Alder og min Magt er Skiæbnens
Væsen lig
Jeg eene aabne kan Forsynets skiulte
Veye
Og vise at dens Lov grundfæstet er paa
mig.

Jeg undertegner alt hvad Himlen vil
udrette,
Er jeg fortørnet, strax blîr Skiæbnen
ogsaa vred,
Naar jeg er Blid, den og; vi to kan
aldrig trætte
Thi alt hvad denne giør det skeer ved
Billighed.

Jeg Livets Linie med min Finger selv
afpasser,
Saa ingen døer før han har levet længe
nok,
Jeg maaler Sand og Vand til Dødens
Time Glasser,
Hver Skabnings Døds-Minut staaer
paa min Tælle-Stok,

Edla hnoss aunnur slík ei finnz á
hæd sem jeg,
ad magt og alldre lík ályktan Guds,
Því veg
opnad forsiónar fæ fólgiñ, so vitniz
Þad
hennar mer ad eirnre er á-logmál-grund-
valiad.

Aull himins útretting underskrifaz af
mer,
hanns verdur Þúngbært Þíng, Þá jeg
mótfallenn er,
hægt, ef eg mæle med; Missklýd er ock-
ur fiær.
Af Rettvíse Því skærre ske skaparans
verk frábær.

Líts verdur línu af mer lengd sett og
maurkud Þrot,
fyrr enn Því fullnægt er fiors eingenn
misser not,
í davdanns eykta glans eg tempra mæl-
erinn,
skamtad er, nær skepna hver skal burt,
á qvarda minn.

En Orm ey vrier sig, en Madik kan
ey drage
Sit sidste Aandedræt, at jeg jo saadant
veed:
Hvad vil Fornuften da paa Himlens
Adfærd klage,
Naar alt hvad denne gior det skeer med
Billighed.

Forsynets Vey er mørk, Fornuft kan
her ey kiende
Dens Viisdoms skiulte Raad, den der
for tie bør.
Men naar den eengang har opnaaet
Veyens Ende
Saa seer den nok at det er best som
Himlen gior.

Tænk ikke Ufornuft, at Dyden skeer
formeget
Naar den i beste Flor maae kysse Dø-
dens Sværd,
Ney, troe mig, Himlen nok behandler
best sit Eget
Han løfter det til sig som Verden ey
er værd.

Yrmlíngur eingenn deyr, andar so
dráttur þver
ei madk liggiande í leir, ad leint se þetta
mer.
Hví lætur hyggiann blind, sem hegdan
skaparans
rauglát se, fyrst Rettvíse er regla
giordar hanns.

Forsiónar leid er leind, líkams því
fiotrum hád
mannkeg ei grípur greind guds huled
vísdóms rád.
Enn nær vid ástefnt mid andstreýmis
linner slód,
hún fyrst ser ad himens er aull skickun
einka gód.

Ovit! ei ætla því, ofhardt se leiked
dygd
nær blóma bestum í banvæna kysser
sigd.
nei, vit ad herranns haund hyrder sitt
eged best
heim þá ber sem helst til er ómakleg
Veraulld vest.

Ach usle Sukke, som utaalig Døden
venter!
Dens Liv er alt for langt, som døer
af Livet kied,
Men den som døer med Lyst bereed
naar Døden henter
Har levet længe nok, og døer med
Billighed.

Døden.

Hvad? Billighed? min Magt er uden
Maal og Grændser,
Jeg ingen forskiæl gior paa Fattig eller
Rig,
Hver Jordisk bukke maae for mine Døds=
Sententzer,
Hvor vidt det billigt er, det vrager ik=
ke mig.

Jeg hugger ned i Flæng saa langt
min Lee vil række,
Og seer ey meget til hvad Hovedet er
værd.
Ey Guld, ey Purpur kan mig fra mit
Arbeid skrække,
Umagen er kun een med Adel, Læg og
Lærd.

Ó! ó! þer andvaurp sár af davd-
anns lángre bid,
sá deýr med ofmaurg ár, sem æfe stuggar
vid,
enn hinn sem búenn best burtfer, nær
kallar hel,
lenge nóg sitt líf framdróg, letz ad Rett-
víse vel.

Davdinn.

Hvad? ad Rettvíse? vort Vald eing-sýni
vann lídur skamt.
Fullsælu fiár og skort hiá feigum met
eg jamnt,
hvern eg til heliar kýs, hlýtur ad kyssa
jord;
þesse log, er mer ei miog meinlegt, þó
sýniz haurd.

Jeg hogg og hika ei grand, hvad
sem minn liár tilnær
hofudsins hesd og stand harla smátt á
mig fær-
purpura og gulllegt giald grimd mín
ei óttaz þarf
edla, fród, og ólærd þiód útheimter
sama starf.

Saa snart jeg klædes ved at dræbe
udi Hytter,
Hvor Uselheden selv mit visse Forbud
er
Jeg Arbeidet da ey, men Stædet kun
ombytter
Og banker paa hos dem som Ærens
Purpur bær.

Her gior jeg tidt et Hugg paa Thro-
nen, saa den vakler,
Monarchen tumler om og med et saa-
dan Slag
Jeg gior et Rige fuldt af faderløse
Stakler,
Man græder eller leer det ikke er min
Sag.

Jeg rover fra en Mand hans elskelig-
ste Mage,
Hans halve Siæl, hans Skat, hans Liv
og Livets Lyst
Sligt kommer mig ey ved, jeg blæser af
hans Klage,
Jeg Dræber om hun end laae limet ved
hans Bryst.

Í hreisum hror orsnavd hreíña nær
leidiz mer,
hvar mæda maurg og navd mín tvíl-
lavs bodan er,
jeg skipte strax um stad, starfa þó sama
og fyr,
bistur þá eg bánka uppá purpura prýdd-
ra dyr.

Tídum fær hogg óholl hásæte Kóngs
af mer
Fólkvordur fer um koll, fortapad Vald
hanns er
Hanns bygger forráds fold faudurlavst
þegna lid,
kæte manns og kveinan hanns koma mer
eckert vid.

Marg-oft frá manne eg þrif maka,
þeim heitast ann,
hanns sálar helft og líf, hanns dýrgrip
kærastann;
jeg glotte ad haurmum hanns, þad hepter
ei minn þióst,
hún skal útrýmd, þó læge límd lifande
manns vid brióst.

En Patte-Glut jeg tit fra Moders
Bryster river
Og ofte Brysterne fra dette lille
Noer,
Om saadant uselt Kræ derved ulæsket
bliver
Og græder sig ihel den Sag er ey saa
stoer.

Umyndig Taare-Flod, og tusind Bør-
ne-Sukke
De Faderløses Skrig og Enkers Klage-
Maal,
Kan ey mit Hiærte, ja ey Himlen selv
oplukke,
Thi naar jeg gior et Hugg blir Him-
len strax til Staal.

Men allerhelst jeg dog mod Dyd min
Piil vil hvesse
Det er Umagen værd at vinde saadan
Slag,
At træde ned i Støv selv Himmelens
Princesse
Sligt vidner om min Magt og taler i
min Sag.

Mylkiande margoft eg módur frá
briófstum jód,
já brióst frá jóde dreg, jardar í diúpann
siód.
Þó kracke svelte sá, svaulunar fare á
mis,
og jafnvel sig harme í hel, held eg ei
miked slis.

Tárafullt Unglíngs óp, ótalfaldt
barna vein
Faudurlaoss feikna-hróp, frekt harmad eck-
iu mein
hvorke mitt hiarta ne himininn opna
kann
því strax sem eg mitt Stál útdreg ad
stále verdur hann.

Mord-or og mann-ægt þel mest þó
á dygd eg hvet
því starfe er vared vel, víg slíkt nær
unned get.
Háborna ad hafa í Savr himensíns
dóttur lagt
heidur mer ei allsmár er, og sýner mína
magt.

Nu nylig dræbte jeg et Hiærte som man
meente
Laae fri for mine Skud i Dydens eget
Bryst:
Sandt nok, det var ogsaa et Hiærte
som fortiente
At leve mig til Trods, at leve hver til
Lyst.

Men saadan Billighed jeg aldrig
overveyer.
Min Retteſnor er kun at viſe hvad jeg
er:
Jo ſtorre Kampen er, jo ſtorre blîr min
Seyer
Jo ſtorre Dyd der doer, jo ſtorre Krands
jeg bær.

Billighed.

Holdt! holdt afmægtig Skrog! lad
Ormene ei hore
Din Pralen, da de dog langt bedre
kiender dig,
Du kan, din Stymper! ey et Skrit
Beenranglet røre
For du din Ordre faaer fra Himlen og
fra mig.

Med soddann adferd eun eitt hiarta
drap eg næst,
sem skotfrí meintu menn í mañdygdar
brióste læst.
Þad Hiarta var og víst verdugt, til
glede líds
ad lifa her sem lengst, enn mer leidenda
til og stríds.

Sanngyrne set eg þá samt under hof-
ud mer
jeg stunda ei annad á, enn sýna hvor
jeg er,
því stærra stríd eg held, því stærre sigre
næ,
því hærre dygd mín hoggur sigd, því
hærre krands eg fæ.

Rettvísin.

Hættu nú, þróttlaust þý! þitt fyrer
ornum dyl
oflæte, þesser því þeckia lángt betur
til
þitt afskúm fær ei set fúnum bein-skraup-
um hreist,
fyrr enn þer er þad af mer og hædst-
um himne leist.

Hvad er det da du vil med al din
Afmagt prale?
Tænk ey at Dyden faaer af dig sit
Bane-Saar.
Du dræber, men hvad kan du vel om
Seyer tale
Naar Dyden ved sin Død Udødelighed
naaer?

I Dydens Kamp mod dig bliir Seyers-
Herren Fange
Og ingen vinder meer end Dyden naar
den doer
Du derfor aldrig seer at Dyd for Død
er bange
Men tvertimod den da er meere kiæk
end for

At doe er Skiæbnens Lov, en Lov
hvis mindste Toddel
Er ey for Dyden Sort - - med alt dit
Pralerie
Den veed du ikkun er det Ufuldkom-
nes Boddel
Som knekker Stov og Skall, saa Kiær-
nen bliver fri.

Hvad villtu hrósa þá hreħste, sem
ecke er nein?
þenk ei af þínum liá þigge dygd bana-
mein,
þín deħder heiptar haund. hvad ertu
sigre ad nær?
dygd þar svinn vid davda sinn ódavd-
legt edle fær.

Sigrarinn sigraz þá, nær sækiz dygd
og þú
og hennar uppgiof á eingenn vann meir
enn sú.
Þessvegna'l dygd'l af dor davdans fær
aldreħ geig.
henne víst, nær hel innbrýtz, vex heldur
dád ó-deig.

Dýr skapa dómur er davdinn, hvers
minsta púnct
dygdin ódockvann ser: Þótt dramber
geise-þúngt
veit hún þú æ ad eins ófullkomleikans
siálfs
boddull ert, er skurn fær skerdt, so skule
kiarninn friáls.

Kryb Prale-Skygge strax ned til din
morke Bolig,
Hvor Ormene og du paa Stovet slikke
kan,
Men vid, at Dyden doer og lever
ganske rolig
Om tusinde som du dens Fæstning ta-
sted' an.

Bedrovet Broder! du som maae en
Sostér savne,
I hvilken Himlen dog tog storre Deel
end du,
Din Sorg er billig, men hvad kan vel
saadant gavne?
Hun lev'de vel nok for, men endnu
bedre nu.

Bliv du da ved din Graad, og lad
mig eene tale,
Thi Deels din stoere Sorg gior Himlen
selv uret,
Deels hindrer Slægt og Blod din Pen-
sel at afmale
Saa ligt som billigt er, sin Sosters
Dyds-Portrait.

Ravpsamur Skugge! skríd skiótt í
þinn myrkva Sal
Madka hvar mergd ófríd med þer dust
sleikia skal.
Enn vit ad dá-væn dygd deýr og lifer
í spekt,
hennar slot þó þúsund þrot þer lík á-
storme frekt.

Þú Systur sofnadrar syrgiande bród-
er fall,
á hvorre hærra var himens enn þitt
tilkall,
þín sorg þó reikniz rett, ravnar hvad
gylder sú?
hún lifde vel, uns hana hel heimslutte,
enn betur nú.

Tæmdu þá tára hver, tala mig eina
lát,
af því hinn ædsta skér órett í þínum
grát,
eins banna bródur-stíl blódtengder Syst-
ur-ged
og dygda hrós ad leida í liós lífs rett-
um farva med.

Lad mig da domme her, som altid billig dommer
Som aldrig sminket har Udydens Skilderie.
Men som Retfærdighed, ey Lasterne berømmer
Saa klæder den og Dyd med Ærens Liberie.

Jeg har med Glæde seet din Søsters Ægtefælle,
Saa glad ved hendes Liv, saa død ved hendes Død,
Som den der hendes Aar, men Dyder ey kan tælle,
Ja, ja, man savner meest den Dyd man stakket nød.

Hun var en værdig Deel udaf hans omme Hierte,
Sit Hiærte deelte hun igien med ham og Dyd:
Hun er vel ogsaa værd et Offer af hans Smerte
Men sligt ey trænger ind til hendes Himmel-Fryd.

Lát mig um þetta þá þínga, sem
dæme rett,
og hvítann ódygd á alldrei hef farva
sett.
enn sem ei laustum lof lætur rettvísin
falt
dygdar art hún dýrsta Skart ærunnar
æ so galdt.

Eg hef med ynde sed andadrar Systur
mann
gladann, þá líf var led; vid lát hennar
orendann,
af því hann ára tal, ei hennar kosta
veit,
Mest sú hrigd, ad missa Dygd nýfengna,
brióst ábeit.

Hanns hiarta víst hún var vidkvæmu
partur af
hiartad til hlutdeýldar hannum og manndygd
gaf.
Verdug því eirneg er offurs af sorgum
hanns,
fórn þó sú ei náe nú í nýann himna
danns.

En Faders Sorge-Suk, en Moders
salte Taare,
Som Hiertets beste Tolk for hvad man
mistet har
Bevidner, Doden her slog Hul paa Hier-
tets Aare
Og tapped' ud et Blod som altid ly-
digt var.

En Broder her har Talt' for sig og
for de andre,
En anden Soster knap for Smerte Ta-
le kand,
Og hvor man hen til en af Vennerne
vil vandre,
At see hvad de har tabt, saa flyder alt
i Vand.

Ja ey alleene De; jeg horer endnu
mange
Nedslagne, Taarefuld' at raabe Hist og
Her,
Vor Trang, velsignet Liig! du lætted'
mange Gange,
Din Dyd var som en Soel Goddædig
mod enhver.

Andvaurpin faudur flest, fossande móður tár
(hver túlkur byrter best brióstß trega-þýngsle sár)
vitna, þad heitar hel hiartanns þeim æðar skar,
og blód þad eitt feck burtu leidt er hlýdid alltíd var.

Her hefur bróder býrt brædranna þánka og sinn,
ad mestu mále fyrrt miog harmar systerinn,
hvar sem ad einum af ástvina flock er gætt
til ad siá hvad tregar þá, í tárum allt er vætt.

Ei ad eins þesser þó; þar heýrast marger enn
er hrigd í brióste bió, bol-særder hrópa menn;
best vora, blessad lík, bætter þú tídum naud.
eins og Sól sig ongvum fól þín dygd en blídu baud.

Kort sagt: her døde alt hvad Jord
og Himmel fryder,
Og Venligheden selv krøb need i Jor-
dens Skiød.
Tænk ey hun mangled' Børn: Ney, ney,
en Flok af Dyder
Gaaer nu i Sorge-Dragt ved denne
Moders Død.

Jeg er da den som Dyd paa evig
Marmor tegner
Min Skrift ey slettes ud, før Tiidens
Løb er endt
Tænk derfor ey at Dyd i Døden ogsaa
blegner.
Ney, denne staaer i Flor, skiønt Asken
alt er brændt.

Udødelige Navn, fortiente Eftermæ-
le,
Saa længe Dyd er til, som Ære-Støt-
ter staaer,
Liigkisten kan ey faae indlukt i sine
Fiæle
Det som fra Jorden op til Stiærne-
Taget naaer.

Hvad glede himnum ber, hvad jørd,
þad dó her allt,
Liúfmenskann lideñ er laugd í skavt fold-
ar kalt,
Vit hana brast ei baurn, berz því á
sorgar-dragt
dygd allmaurg, ad davdans aurg þær
svipte módur magt.

Á Marmara manndygdar mynd eg
eþlíkann gref
til veltu Veraldar varer þad skrifad
hef,
þenk ei ad fegurd fríd forláte dygd vid
hel.
Hennar bein þó aska ein brend se,
hún blómgaz vel.

Eitt Nafn sem alldrei deyr, Ordstýr
og forþient ást,
uns dygd er ei til meir, sem æru stólp-
ar siáz,
lítell í luktre fiol líkstockur alldreý
fær
faled þad, af fold sem ad fagrahvels
skeide nær.

Visk derfor Graaden af, beklemte Sorge-Skare!
Tænk nu ei meere paa en kiær men blegnet Krop.
Jeg baade hendes Navn og Aske skal bevare
Saa Hint skal leve her til Denne spirer op.

❀ ❀ ❀

Vel nok! men endnu alt forliden Trost for mig.
Ach haarde Tilstand, naar man maae sit Hierte deele
Til andres Trost skiønt man behøver selv det heele
Sligt er en Jammer, som er meer end Døden lig.

Dog eyer jeg en Trost som har giort mange Viis:
Forsynets Lov er goed, den derfor aldrig hæves,
At stampe moed en Braadd som denne er forgiæves,
Men den giør allerbeſt som kysser paa hans Riis.

Þú sorgum þrúngeñ Her! þerra nú grátina brá
burthrind úr brióste þer bleikum ástvinar ná,
eg hennar ærunafn og auſku vel fæ geimt,
alldrey því, hún uns á ný upprís, skal verda gleimt.

❀ ❀ ❀

Vel því ad vísu se! vill mer þó litla fá
huggun. O harmqvæle! hiartad nær kliúfaz má,
fleirum til fróunar, fullt siálfs þó heimte neýd
Mæda slík er meir enn lík siálfum þeim dapra deýd.

Huggun þó hef í siód, hún margann feck vidreist:
Raadstaufun Guds er god, getur því alldrey breytz
faalmar gegn fleine þeim forgefenns mannleg haund
hyggenn saa því heita maa hanns sem ad kysser vaund.

Han sigter altid hen til vor Lyksalighed.
Det Øyemærke har hans Villies mindste Tøddel.
Han kysser ofte naar vi tænker han er Bøddel,
Og naar vi græder mest, er han dog sielden Vred.

Slig Plaster bruger jeg til Saaret i min Siæl
Jeg deeler ogsaa her den samme Trost til andre,
Og denne Tanke bør Bedrøvelsen forandre:
At alt hvad Himlen giør det giør den altid vel.

Vel, an, mit Hiærte, giv da denne Lindring Stæd,
Kan du ey tie, bør du dog taalmodig klage,
Det sømmer best Fornuft og lindrer best din Plage
At græde er din Pligt, men ey utaalig græd.

Ætíd er velferd vor hanns vil-
ia takmarkid.
Hanns vísdoms vega spor vend-
er hvert a þad mid.
Þad bøduls hauldum heipt hanns
þrætt er ástar-kofi,
skiæraft nær ed fyrgium vær síst er
hann reidur oss.

Soddann vid særda eg hef sál mína
plástur lagt,
hinum og her med gef huggunar medal
sagt.
Æ skylde allra best, ángur-módt kæta
þel
þánke sá: ad Herrauns hær haund
giører allt miøg vel.

Tak þá, mitt hiarta her, huggun,
sem víst er gód!
Þøgn ef þer óbær er, umkvaurtun þol-
enmód
skynseme hæfer helst, og harma letter
mest.
Syrgia þer ad saunnu ber, enn ei so
orvílnest.

Saa kom da Øye, kom, betal det
sidste Krav
Til saadan Søster, som vel nu udpresser
Taare
Men af et Hiærte som hun aldrig vilde
saare
For nu da hun til sidst fra Verden tak-
ket af.

Ja, fromme Søster, ach! mit vaade
Øye seer
Med Smerte paa dit Liig som Døden
nu har klædet,
Den Mund som ofte før har mig og
mange glædet,
Den kan jeg kysse nu, men her saa al-
drig meer.

Saa tag da moed mit Kys, mit suk-
kende Farvel!
Min Tak for meget Got som du mod
mig beviiste,
For alt det Venskab som jeg nu med
dig forliiste,
For hvert Minut du var mit halve Liv
og Siæl.

O kom þá avga bradt, afgreiddann slíkre lát
Syſtur ſídaſta Skatt, ſem nú útpreſſar grát
af hiarta einu ſem hún aldrey ſærde fyr
enn þá nú í eylífd ſú útgeck um davdanns dyr.

Angurfullt avga mitt, ó Syſter dygdarík!
Nú ſer í nyum þitt Ná-klædum vafed lík.
Munnur þinn mer gaf tídt og maurgum ſkemtaner.
Ad ſinne þann eg kyſſa kann, enn framar alldrey her.

Þigg nú eirn kærleiks koſſ, kvediande tár af mer
þauck fyrer þeged hnoſſ, þrá-tedar Velgiorder,
fyrer þá elſku og áſt er hedan med þer barſt,
og hvoria ſtund ſem heims á grund helſt minnar Sálar varſt.

Jeg har nu kun den Trøst at græde paa din Grav,
Og Graad er alt det Got du nu af mig kan vente.
To vaade Øyne er knap to pro Cento Rente
Af ald den Glædes Sum du mig i Livet gav.

Du svemmer nu i Fryd og Vellyst, dyre Siæl!
Og mine Sukke nu ey skurrer i dit Øre.
Men hvis du hisset kan for Engle-Fryd mig høre,
Saa raaber jeg endnu:
Far Vel! Far ævig Vel!

Mín glede giorvaull er, ad gráta vid
legſtad þinn,
gott alt ſem get eg þer goldid, er har-
murinn
augu full tára tvo, ſem tveir af hund-
rade
ununar, ſem ad þer var, navm reik-
naz renta ſe.

Þú lifer, ſæla ſál, í ſætre glede
víſt.
Mín andvaurp, óſk og mál ẏru þín
mæda ſíſt
enn gegnum engla ſaung ef merker þad
eg gel,
ordum med þig enn ſo qved:
Um Eylífd lífdu vel!

Anhang
af den
Hamborgiske Læge.
[Dansk Oversættelse].

Et Menneske kan sin Ulykke
Ey nogensinde reent undflye!
Ney, han undgaaer den vist nok ikke,
Sig selv han ellers jo aldeeles maatte flye.
Og hvo skal vel opregne kunde
De Fiender ham hans Roe misunde?
Han altid være maae paa Vagt,
Og stræbe at han ikke rokkes,
Ulykken listigen paa hannem giver Agt,
For hemmeligen ham at undergrave,
Og undgaaer han den lykkelig,
Han sin Fordervelse sig ofte selv tillaver.
Thi Sikkerhed giör Ubetænksomme.
Den glæder sig fordi den undgik Faren,
Men alt for snart sig glædede,
Thi den vel undgik Fiende Snaren
Men sin Ulykke selv sig blev.
Den ligner hin betuttet Myg
Som sagde: = = = = =

Vidbæter.

Vers útdregiñ af þeirre bók sem kallaz

Sá

Hamborgiske Lækner.

Med Lag, sem Luckn = dans.

Aurlogin strid og avdnu bann, eingeñ ad fullu varaz kann; þad hitter hañ. Añ-ars skilia mætte mann, vid sig siálfann.

Og hvor mun fiendur alla þá, ófarer manns sem girnaz á, framtaled fá? var um sig því vera má, og vel sín gá.

Ogæfann lærd á limsku bók, í leýne vara á haunum tók. Þó kempann klók, hennar bryte bragda krók, nýtt bol ser jók.

Sitt flækiu-net þá siálfur spann. Sí-feldt Uggleýsid giorer mann, of-óvarann. Ohætt nú, þar eittsinn vann, ser hygg-ur hann.

Enn glede sú er allt offliót. Ovin-ar þó í skædre nót, ei feste fót, siálf-ann rak hann ser á mót. óluckann liót.

Hann líkiz flugu þeirre þá, þannig eittsiñ er náde tiá: „Med þióst og þrá, „ei mig lætur af ad þiá, grei-svalañ grá.

„Den slemme Svale er mod mig for grum og styg,
„Og mig Blodtørstigen med Rænker efterstiller
„Hvor ynkelig er dog min Skiæbne?
„Selv Helvede udruget har det Dyr,
„For det imod os Stakler at bevæbne;
„Thi altid efter os det flyver jo paa Luur;
„Den overrumpler os, dens Bug bliver vores Grav,
„Og Stilstand kan vi ikke vænte.
„Thi best fra aaben Luft vi ganske takke af!
Det stakkels Utøy vil sin Nod undgaae
For Prognens Grumhed fri at være,
Det vil sig nu i Stalden nære.
Men her den seer Arachne spinde;
Forskrækkes, thi den kan befinde,
At ogsaa hannem her kan Fare forestaae.

Ney, siger den, det Spind, som hist i Kroge hænger,
Har den vist ikke sat for bare Tids-Fordriv.
Her er jeg slet forvart, og Fare staaer mit Liv,
Om udi denne Ørk jeg vilde blive længer.
Hvor plages dog vi Myg! nu maae jeg atter flye.

„Umsitur mitt med braugdum blód, best-
„ia sú, vid heliar glód útklakinn, ód. Vorre
„skade veikre þiód, þar stór af stód.

„Ill-fygle þad oss elter mÿ, ótíginn-
„legstad fáum því, þess ydrum í. Því er
„best vær faurum frí, í fylsne nÿ!

Vesællt kvikende vilde ser, vid grymm-
re svaulu forda her, í fiós því fer. Þar
ei heldur óhult er, sinn svin ser.

Námrík kónguló net þar reid. Nÿann
hin her af ótta beid, í skiól því skreid.
Þar ser huggde gridin greid, fann nóga
neyd.

Neÿ, þesse vefur ecke er, í avdu skote
(flugann ter, med siálfre ser) ad eins til
gamans hengdur her, þad fiærre fer.

Ei er eg lífs af fáre frí, ef fylsne
þessu lengur í, her bíd og bÿ. Hvad
maurg plága hreller mÿ! eg hedan flÿ.

Den giorde strax som den besluttede;
Et Roligt Hus blev nu dens Boelig,
Hvor den for Ederkoppen rolig
Og fri for Svalen levede.
Klog Fienden den undgik. Men strax derpaa den render
I sin Ulykke. Thi den sig i Lyset brænder.

Grev
OXENSTIÆRNES
Tanker
om
Tobaks-Piben.
[Dansk Oversættelse].

Du søde Trøst! som i min Eenlighed mig lædsker,
O Pibe fuld af Røg, du heede Fyre-Stæd!
Som reenser Hiærnen fra en Hob usunde Vædsker,
Og Sindet ligesaa fra sin Urolighed.

Tobak! med dig mit Sind er meget vel fornøyet,
Naar udi Luften du gaaer uformærkt forbi,

Hún tafde síst og tók ser bið, í trygg-
vum stað, so kvikendið, hlavt friálsann
frið, kónguloár veiðum við, og svaulu sið.

Þanneg hún tvisvar fære fann, að forð-
az óvin skaðlegann, enn beið þó bann.
Feig í liósið fliúga vann, til bana brañ.

Greifañs
OXENSTIÆRNES
Þankar
um
Tobaks = Pipuna.

Með Lag: Ei er Forvitnin aullum hendt.

Mín einka Skemtan! eg sem mer ein-
mana þrátt vidleik. Eldstó glóande, og
eýsu hver! o pípa full af reýk! heilann
þú slæmum vessum ver, vidretter hiaurt-
un smeik, oft sýg eg liúfann út úr þer
ilminn af tóbaks steik.

Ilmande tóbaks edla rót! ynde
míns hugar blídt! nær þú í loftid furdu
fliót slýgur, so gæter lítt, og sem

Og jeg som Lynet seer dig svinde bort
for Øyet,
I dig jeg seer da ret mit Lives Skil-
derie.

Jeg mig erindrer det som jeg engang
skal blive,
Da jeg kun Aske er, hvor Siælen hvi-
ler sig,
Og efter Rogen naar at jeg maae mig
begive,
Jeg svinder bort, og er dig deri ganske
lig.

Prof. Wadskiær.

Fornuften undrer sig og Siælen svart
maae daane,
Naar den beskuer Jord, Hav, Him-
mel, Soel og Maane.
En Skam for Mennisket om han det
ey forstoed
Af disse Giærninger, at Skaberen er
god.

* * *

snæ-leiftran yfred skiót avganu hverfur tídt, æfe skammvinnrar efter-mót, eg sæ ad líta nýtt.

Þá flýgur strax í þánka mer, þad, nær eg hele selz, hvílíkur verd, sem eintóm er, aska, hvar sálin felz, og þá eg reýknum epter ser, í hæd þó lengur dvelz, jeg líd í burt, og þannveg þer, þarí miog líkur telz.

Prof. WADSKIÆRS
Vers.

Skynsemin fellur undran af, uppgefaz Sálar kraftarner, nær Guds stórmerke, havdur, haf, himen, sól, mána skoda ser.

Ovirdíng reikna mesta má madurinn ser, ef ecke fær, af skepnum þessum skyniad þá, skaparañs gædsku, er tilbió þær.

* * *

Sumar-Qvedia

kvedenn 1770.

Med Lag: O hvad madurinn missjáfnt ser.

Siá nú er lideñ Sumartíd, hvørrar liome, blídu blóme, hrumann ádur hreste líd.

Nú siáum ver hvad fastann fót, allt þad hefur, gæfan gefur. gráts eru her og glede mót.

Odfluga á tímans vagne vær, aull-um stundum áfrañ skundum; eingenn haunum aftrad fær.

Þanneg smámsaman lídur leid, sem bát siglande ber ad lande, bára hver sem yferskreid.

Hver mædustund sem framhiá fer, ei ad hende aptur vender, stytter so þad epter er.

Miss-

Missera skipte þesse því, audrum nær oss ædre færa, þá tíminn breÿtiz eÿlífd í.

Afmálud sÿner faulnud fold davd-ans spor á vegum vorum, eins því visnar heÿ og hold.

Uppprisu Sumar ímynd ber; Guds því kraftur orkar, aptur ad nÿum gróda verdum ver.

So lenge Gud oss æfe ann, tímañ brúkum, líka lúkum lofgiord þeim sem gaf oss hann.

Lífernid íllt um lidna tíd, klock-ver játum, glæpe grátum, Guds afbid-ium hefndar stríd.

Þauckum, og liúfre þiggium aund, gáfur þær, oss giorde færa sumarid frá herrauns haund.

Komande taukum Vetre vel; beiskt og sætt oss ætíd ætte eins kært vera líf og hel.

So þig úr garde ſyngium nú, ſumartíd! þó lángt um líde, vorra húſa vitia þú.

Þann er red ſenda þig af hæd, oſſ vanfæra ad endurnæra, loſe ſerhvor lífsfull æd.

Poſt nubila phæbus.

(Skín kemr epter Skur).

Med Lag; Stella nova & beata.

Látum ædid oſſa-kælu aulldum ſvída, kauldum nída vetre davdans heited hold. þó munu gæde ſumar-ſælu ſídan lióma; frídann blóma, vorre ſnavdu færa fold. o hvad ſkyldum, [þó ad þyldum þúnga neyd í hrete kíſs] hnoſſid muna; oſſ vid una árin þreydu betra lífs?

Tit-

Titlings-Minning
ordt um elle-davdann
Canarie-Fugl.

Miog er nú hliódt í Saungva sæte, sá fór í burt er skemta nam. er þá mitt fegurst epterlæte orded ad davdum titlíngs ham? ó gæte eg lífgad aptur þig, ó hvad þad munde gledia mig!

Ef lifde Tullin enn hiá Daunum, um þig sá gæte kvedid brag. ættfuglar þíner ádur haunum indælann giordu Majdag; eg má og vitna þad um þig, þú hefur tídum gladdann mig.

Ætt þín í Roskild ágæt stendur, uppruñinn líka varstu þar, til Kavpenhafnar sídann sendur, sást þig ótal hofdíngiar. ófeilnum titlíngs avgum med eins feckstú þeirra dýrder sed.

Örlaga norner ad þer krepptu, útbyggdu þer frá Hafnar stad, og há-auld-rudum híngad sleepptu; hafe þær ómak fyrer þad! Æhrinde þitt til Íslands var, audrum ad skemta, og deþa þar.

Þú mátter nefnaz utan efa Íslands Klenodi' makalaust, ei stód búkurinn útúr hnefa, innefalde þó geise-raust. Fydrid skraptlegann farva bar, fágum allskonar teiknad var.

Náttúru þú af haundum haugum, hvellrómad giordiz instrúment. Náttúrann tók þig nú af daugum; Náttúrann siálf þer hafde kent. mætar Náttúru menter barst, Meistara-stycke hennar varst.

O hvad lysteleg yndis kvæde á þinn hliómfagra barka-streng, lêk hún, þá morgun-lióma bæde lofade, og nýiañ sigur-feng: ad kaldur unninn vetur var, vor-blóminn gladde Skepnurnar?

Því munde davdinn þanneg leida þig hedan burt frá vorre sión? haunum

var

var nær med aullu ad eÿda íll-fyglum þeim sem giora tión. ynde var meir ad einum þer, enn aullum hraufnum sem jordin ber.

Þú giftiz ecke í þessu lande; þar til var heldur eingenn von, ef þú hefdær af egtastande epterskiled þer líkann son, þá þyrfte eg ecke ad mæda mig med því ad vera ad harma þig.

Ununar slíkrar eg má sakna, (aull taka ad finnaz dægur laung) árla þá jeg á vorin vakna vid þann ófagra morgun-saung, ad krummar fliúga ad húsum heim og hundarner fara ad gelta ad þeim.

Lof=Vers
um hinn Sæla
Tullin.

Hvad er Saungva þad hiá þýdum
þiódum landa fiærliggiande,
híngad nordur lofts um lánga
leid er heýriz vorum Eýrum?
Hafa nockrum guma gefed
Guder róm, þann fegur hlióme?
Íslands joklar óminn mikla
endur=qvedinn frá ser senda.

Skáld sigrande frægstu foldar,
fródur, alenn Norsku blóde
savng á danska Tullín túngu
tignar qvæde Mildíng hæda.
Nú þótt ynne á Mikel-menne
Máttur Hels fyre Vetrum átta,
dýrar radder Hanns ver heýrum
híngad flognar, Íslendíngar.

ENCOMIUM
In Divum
TULLINUM.

Qvinam inter populos, â nobis climatê latô
Disjunctos, tam ſvaviſonô qvatit äera cantû,
Ut per hyperboreæ vaſtum regionis hiatum
Perveniat noſtras, qvod qvis miretur, ad aures?
Eccui mortali vocem manus alma Deorum
Diſtribuit, cantû qvæ ſit jucundior iſtô?
Cûi nivê damnati, qvos fert Islandia montes
Perpetuâ reſonant, iterataqve ſuccinit echo.
Vatibus ingeniô, qvêis ulla ſuperbüt ætas,
Præripiens palmam, Norvegus ſangvine TULLIN
Dulce melos fudit, Danûmqve idiomatis uſû
Maxima cæleſtis cecinit præconia regis.
Hunc licet abſtulerit fera mors ante octo decembres,
Ternâ Virgilii redimendum mortê pöetam,
Attamen altiſonis, qvas ipſe reliqverat, odis,
Nectarê mellifluô, circumſonat ultima Thule.

Hanns í skrifum, lesare liúfur!
lióda-Norn er klædd af fornum
súa-Serk, í Fate nýu
fegurd sýner egenlega.
Ei nam lognum Eddu Saugnum
Efnid villa Skálda-spiller,
Hanns eru fuller ódar aller
yndislegra Gud-Sanninda.

Flaþur ei um Trójú taupun
taulur liótar Amors hóta,
heldur Farer Heims af Skálde
hermdar siáſt og Gudlegar áster.
Ummyndaner ei nam greina
afl bodande heidinna goda,
heldur þær á hvoriu áre
hansum ad Vætte Guds Allmættes.

Hafe blómgud yrmlíngs æfe,
Eika krantz, og Fugla dansinn
Hann innteked, Haunum vaked
helga grundan Skaparanns Undra,
Miklu fremur mætte sama
marka Spor í þánka vorum,
Hædum ofar hvorn ed leider
Hródur súngenn lærdre túngu.

En, pie, Musa tibi! laceræ non tegmine larvæ
Tetra, sed ornatus genuinô florê venusta!
Nulla profana canit turbatæ somnia mentis
Sed divina canit doctrinæ dogmata veræ
Non canit excidium *Trojæ*, non turpia *Amorum*
Sed canit excidium mundi, sanctos & amores
Non *Metamorphosin*, fictorum falsa deastrûm
Sed qvæ vera Dei tradit miracla qvotannis.
Veris amæna dies, circumdata frondibus arbor,
Alituumqve volans mixtô modulamine cætus
Si vatis cepere animum, sanctôqve stupore
Implevere, Dei dum se miracula pandunt,
Qvantô nostra magis decet istis corda moveri
Qvæ super astra levat divini vena pöetæ?

Tilkomande tímans Enda
tærare Spegel fáum eige,
þartil ravnin soddann sýner,
sed, enn Vess, er orte þesse.
Hvor þig kraftur ofauepter,
Ande frægstur Nordur-landa!
Hafe leidde Heimsins æfe,
Hennar grunn ad skoda kunner?

Drottens yfer dómum rettum
Dómar ránger tídum gángaz.
Margur reiknar ser til sorgar
sinna gagn, er ætte ad fagna.
Skáldid þessu varna vilde,
Vísdómsfulla gædsku prísar
lífs rádande og alldurs enda,
Umbun dygda í hærstu bygdum.

Verdugt Hróss, í Vodum jardar
værd hafande Skáld hálærda!
Þinne Ment ver þacker kunnum,
Þínar ydner syrgium lidnar.
Þitt skal Nafn í yrkis-efnum
oss ad dýru meted hnosse,
Þitt skal nema Hól vid Himen,
Homer' danske! Chrysostome!

Venturi melius qvô præmonſtretur imago
Judicii, qvam *Tullinið* modulaminê, ſpeculum
Non dabitur, donec mutetur ſcena theatro.
Te qvis, hyperboreûm ter felix Phosphore vatum!
Raptus in immenſas venturi temporis undas
Duxit, ut illarum luſtrares infima luſtra?
Sæpius adverſus juſtum ſententia prava
Judicium Domini ſurgit. Nos ſæpe dolemus
Defuncti ſortem, qvæ gaudia poſcit, amici;
Qvod docet eſſe nefas doctiſſima Muſa pöetæ,
Dum ſapiensqve bonumqve, piè meditando, Jehovæ
Conſilium celebrat, vitam mortemqve regentis,
Præmia virtuti qvi dat, ſe ſcilicet ipſum.
Mens laudanda viri, qvi nunc ſub marmore dormit,
Olim docta qvidem, ſed jam mage docta canentis!
Nos monumenta tuæ grati venerabimur artis
Attamen hanc nobis fatô lugemus ademtam.
Nomen eritqve tuum nobis pretioſius aurô.
Floribus adſperſæ penetrent ad ſidera laudes
Danice *Homere*! tuæ; Tibi Dane *Chryſoſtome* dixi!

Errata,

Pag. 14 lin. 21 læs gult og rødt og blaat. Pag. 31 lin. 15 læs huusum. Item udi nogle Exemplarer: Pag. 81 foran ved lin. 2 fattes et signum Formandæ parentheseos. Ibid. læs briosts. Pag: 84 lin. 21 i stæden for den læs en.